

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatvs
Tres spirituales**

Arias, Francisco

Coloniæ Agrippinæ, 1603

Cap. 15. Quibus notis & signis homo humilu, sibi[que] diffidens
scognoscatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59574](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59574)

149 TRACTATUS DE VERA
CAPVT XV.

Quibus signis homo humilis & sibi diffidens cognoscatur.

QVONIAM in schola virtutis tam necessaria est diffidētia sui, vrbatenus declaratum est, magni quoq; facienda sunt omnia, quę iuuate possunt, tum ad illam melius intelligendam, tum etiam ad exercendam; & ideo declarabimus, quibus indicijs & signis anima verē humilis, sibiq; diffidens, soloq; diuino nixa auxilio dignosci possit. Primum est, si in omnibus quę agere vel loqui instituit, prius se deo commendet, & mente incalum erecta, singulare & copiosum auxilium ab eo postulet: cum enim exploratā habeat imbecillitatē suā, & experientia didicerit proliuem esse in rebus etiam leuibus lapsam, si nostrę industrię fidamus, soloq; auxilio sufficienti, quod Deus nemini negat, contenti simus, facillē videt, nisi ad fontem misericordię recurratur, nihil vel parū boni se effecturū. Talium autem preces Deū exaudire testatur Psalmista his verbis: *Desideriū pauperū exaudiuit Dominus, praprationē cordis eorum audiuit auris tuas. Pauperes enim vocat,*

Psal. 9.

DIFFIDENTIA SVI IPSIVS 150

qui memores suæ infirmitatis sibi diffidunt.

PALLADIVS Cappadociæ Episcopus refert sanctum Pambronem Abbatem diuina prudentia sapientiâq; præditum, quoties ab eo consilium, vel respõsum de quæstione aliqua postularetur, nunquam ilicõ respondisse, sed spatium petiuisse, prius rem commendandi Deo, ac tum demũ responsum dedisse. quæ pia consuetudine effecit, vt iam vicinus morti confessus sit, se nunquã verbum vllum potulisse, cuius pœnituisset; & tamen tanta submissione animi præditus erat, vt consuevit dicere; se nõdum vitæ verè religiosæ initium fecisse. Contra accidit ei qui nimium suis viribus præfidens negligit in actionibus suis diuinum inuocare præsidium. Vnde fit vt et ebrius hallucinetur, sicut contigit Iosue. Nam cum Gabaonitarum legati ad eũ venissent, & insigni fraude cõfixissent se è lõginquis regionibus profectos, eiq; rei argumento esse sacrorum calceamentorumq; vetustatẽ, panum, quos recentes accepissent, duritiem, Iosue cum suis nimium suæ prudentiæ consilii pacis fœdera interposu-

Pall. in hist. Lausian. ca.

Ios. 9.

fito

TRACTATUS DE VERA

sito iurciurando cum ijs iniit. Cuius erroris diuina scriptura causam illam com memorat, quod in precibus os vel consilium Domini explorare neglexissent.

Quare in omnibus actionibus nostris mente in Deū sublata semper supplices ad Deū prius cōfugiamus, & resum illū, quem Ecclesia initio singulorum horarū vsurpat, familiare habemus. *Deus in adiutorium meū intende. Domine ad adiuuandū me festina.* teste CASSIANO, olim etiam Eremitæ inuentionis cuiusq; operis vtebantur. Quod verò vel illo, vel alio simili vtebantur, uenit, ut simul adiungamus breuem aliquam precatiōem ad sanctam Mariam Virginem, velut aduocatam nostram ad obtinendam gratiam efficacem, ut quod his vel alijs verbis. *ORA* pro nobis sancta Dei genitrix, & impetra gratiam in hoc opus ad Dei gloriam bene faciamus, & bene faciendū digni efficiamur promissionibus CHRISTI filij tui. *ALEX.* ALTERVM signū hominis vere humilis, sibiq; diffidētis est, si omnia pericula occasionesq; peccandi fugiat, quod licet, si onera & officia magna, in quibus

Psal. 67.

*Cass. l. 10.
col. c. 10.*

D.F.F.DENTIA SVI IPSIVS 132

bus facilis est lapsus, declinet, nec ad-
mittat, nisi caritas vel obedientia com-
pellat, si detractorum colloquia horre-
at, si cum sola muliere agere refo-
rmet: probè enim nouit sibi ne ad v-
nam quidem tentationem, quantum-
uis leuem, expugnandam sat esse viriū,
Deumq; efficacem suum concursum
subtrahere illis, qui temerè se in peri-
cula ingerunt, magna verò liberalitate
gratiā suam effundere in humiles, qui
sue imbecillitatis conscijs sunt. In hi-
storijjs Fratrum Minorum D. Francisci
narratur, quendam purissimæ vitæ fra-
trem, nomine Rurgerum, diligentissi-
mum oculorum suorum custodem
fuisse, sic vt nunquam in foeminas,
etiam cognatas, quas alloqui necesse
habebat, eos coniecerit. Vnde Pa-
ter spiritualis, qui perspectam eius cō-
scientiam habebat, eum aliquando
percunctatus est, quid causæ esset,
cur cum tanto puritatis dono, præ-
ditus esset, tamen vultum auerteret à
conspectu mulierū honestarum? Et re-
spōdit homo sanctus, & à Deo illustra-
tus. Pater, quādo homo facit quod inie-
est, occasiones peccādi fugit, tū vicissim
DAYS

Parte 2. l. 4.
cap. 52.

DEVS facit, quod in se est, & hominem
tuetur ac custodiat quando homo se
temerè coniecit in discrimen, tum etiã
iuste à Deo deseritur; ac ita fit, vt facile
ob naturæ corruptionem in peccatum
aliquod graue dilabatur; sicut multi
etiam sanctitate clarissimis accidit. V-
no tantũ exẽplo ero cõuentus, quod est
apud SIMEONEM Metaphrasten de Sa-
cobo Eremita, nõ solum vitæ sanctitate
conspicuo apud fideles ac infideliter
ẽ quibus multos perduxit ad veram fi-
dem, sed etiam maximis miraculis cla-
ro, qui totos quadraginta annos in so-
litudine solis herbis & radicibus vitam
tolerarat, & nocturnis diurnisque horis
continenter precibus vacarat. Huius
fidias struens Sathan, facinorã locu-
pletum parentum filiam ingressus est
per eam nomen S. Jacobi prodit, pater-
tes eam ad tugurium eius diu quãdam
adducunt, exponunt filiam in seculum
que iam à viginti diebus nihil cibi pro-
tusue degustasset, & proprijs manibus
carnes suas discerperet. Erat proli-
sanctus, dæmon abiecit. Parentes ve-
riti, ne breui reuerteretur, obsecrãt
eam vt biduo saltem eã secũ retineat.

L. Surius in
anuar.

DIFFIDENTIA SVI IPSIVS 154

Ille ab sanctitatem vitæ superioris & miracula nimium sibi præfidens, consentit. At DEVS videns eum suæ imbecillitatis immemorem, pristinum suum auxilium ei subtraxit, permisitque eum labi non solum in sacrilegam fornicationem, sed etiam homicidium, nam post lapsum reformidans ne puella scelus aliquando patefaceret, eâ medio sustulit. Quo casu commemorato, Metaphrastes subiūgit, huius ruine nullam aliam fuisse causam, quam occultam Monachi superbiam.

PERPENDENS verò deinde idem Iacobus, quam tetro scelere se inquinasset, in tantam desperationem animi venit, vt cogitaret deserta vita religiosa redire ad mundum: sed clementissimus Deus memor laborum quos pro Christi nomine tot annis sustinuit, diuinæ lucis radijs eum animum per aliquam diuinitatem Dei seruum ita perstrinxit, vt spe veniæ impetrandæ erectus, sese in peruetustum quoddam sepulchrum subterraneum integro decennio vsque ad mortem abdiderit, noctu diuq; cū asperrima penitentia lapsum suum incredibili dolore animi assiduus lacry-

H. mis,

mis, & tanta confusione sui deplorans, vt neque oculos in cælum extollere auderet, nec cum vilo mortaliū miscere sermonem, plenam, scilicet, diffidentiam tandem assecutus.

Quo exemplo discimus primò, nunquam in præterita castitate vel sanctitate confidamus, etiam si multis annis eam coluissimus, ac etiam multis oculis testatam fecissimus. Deinde quænoxia & pernitiōsa sit superbia & contumelia sui confidentia, vt ob quam Deus patitur hominem in tam gratia impingere crimina, vt alicubi etiam ob-

Greg. l. 25.
mor. c. 13.

seruauit S. GREGORIUS. Adhæc si forte lapsi fuerimus ex incuria, non idcirco nimium despondeamus: neque enim vult DEVS mortem peccatoris; sed penitentiam agamus; & peccatum coliteamur cum proposito nunquam relabendi; sic enim, Deo propitio, facilius pristinam gratiam recuperabimus. Denique sigillatim hinc docemur, vt inuitio semel in cultu veræ pietatis factum omni studio pericula occasionesq; labendi defugiamus, etiam si certo constaret, Deum post lapsum spatium penitentia non denegaturum; atque etiam magis

DIFFIDENTIA SVI IPSIVS 178

magis, quo & hoc incertius est. *Qui 2. Eccl 3.*
nim amat periculum, vt monet spiri-
tus sanctus, peribit in illo. Hoc enim stu-
dium & diligentiam postulat à nobis
amor & fidelitas quam Diuinæ mai-
estati & bonitati debemus.

CAPVT XVI.

De alijs signis, per exempta sancto-
rum declaratis.

TERTIVM signum serui DEI suæ
industriæ diffidentis est, quâdo
bonum aliquod opus quod ad
gloriam Dei maiorem, suamq; & pro-
ximorum salutem putauit suscipien-
dum, etiam si videat vires suas longè
esse impares, & mediâ insufficientia,
auxilij diuini affuturi spe erectus for-
titer prosequitur. Ratio est, quia si
fiduciam collocet in Deo, iam fœ-
licem inchoati operis successum & ex-
itum non metitur ex sua industria sed
Dei omnipotentia, quæ nullis limi-
tibus clauditur, & sæpe etiam per im-
becilla instrumenta admirabilia effi-
cere solet: Cuius rei multa luculenta
H 2 exstant.